

Beretning nr. 2. Beretning afgivet af Markedsudvalget den 13. november 1992

Beretning

om

statsstøtte til skibsbygningsindustrien i det tidligere DDR

Et *mindretal* (Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) finder, at industriministeren ikke har informeret udvalget tilstrækkeligt og fyldestgørende, hvorfor Markedsudvalget ikke har været i stand til at give sagen den korrekte behandling, hvilket har bevirket, at Danmark på rådsmødet den 17. juni 1992 tog en forkert stilling til sagen. Danmark burde have fastholdt sin modstand mod forslaget.

Et *andet mindretal* (Det Konservative Folkepartis, Venstres, Centrum-Demokraternes, Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) finder ikke tilstrækkelig anledning til at rette kritik mod ministerens behandling af sagen om støtte til de tidligere østtyske værfter.

Et *tredje mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) ønsker at fremføre følgende:

Danske skibsværfter er utroligt følsomme over for ugunstige påvirkninger. Gang på gang har Folketinget vedtaget hjælpeplaner for værfterne for at sikre overlevelse for vore egne skibsværfter. Milliarder af skattekrone er anvendt for at hjælpe værfterne. Særlig den urimelige konkurrence fra værfter i andre lande med direkte og indirekte statssubsidieringsordninger har været et hovedargument, når Folketinget har grebet til hjælpeprogrammer.

Når der på EF-dagsordenen sættes et tysk ønske om at yde milliardsubsidier til værfter i det tidligere DDR, skulle den danske regering have meldt fra øjeblikkeligt, men regeringen ønskede at vise sig som redningsplanke for den tyske genforening ved at tilslutte sig det tyske ønske om støtte. Regeringen søgte forhandlingsoplæg og fik det i Markedsudvalget på betingelse af, at støtten blev begrænset mest muligt og med en garanti for, at der ikke var tale om nogen form for nybygning, vandtætte skotter mellem øst- og vesttyske skibsværfter og kapacitetsbegrænsning. Den danske regering stemte for støtten til de østtyske værfter. Regeringen havde travlt med at fortælle om, hvilke betingelser den nye østtyske værftsstøtte skulle være begrænset af.

Disse løfter og betingelser viste sig imidlertid at være aldeles uden hold i virkeligheden. Regeringen skulle skriftligt have sikret sig, at der kun ville være tale om støtte til modernisering af eksisterende værfter og ikke mulighed for nybygning, men denne sikkerhed fik regeringen ikke; man »glemte« at værne om sikkerheden på bindende måde.

Først efter pres fra Markedsudvalget ændrede den danske regering sin stemme til at være imod. Men da var løbet kørt, og de øvrige 11 EF-lande vedtog støtteordningen.

Sagen er et skoleeksempel på, hvor galt det går, når regeringen i iver efter at »sidde med ved bordet« lader en sag løbe fra sig. Den danske regering kan med rette bebrejdes for at ha-